

PROLOG

I sekunderne efter at benzintanken er eksploderet, er der helt stille i skoven.

Det er i hvert fald sådan, det føles; som om det tager nogle øjeblikkes stilhed efter braget fra eksplosionen, før alle fuglene og insekterne og de små pattedyr slipper de åndedrag fri, som de har holdt inde. Før vinden begynder at bevæge sig i træerne igen, selv om den selv nu højst tør hviske. Det kan selvfølgelig også være, fordi det er så lang tid, det tager, før det holder op med at ringe for ørerne på de to mænd, der står og kigger på den brændende bil.

Og manden i bilen er selvfølgelig omsider holdt op med at skribe.

Ti minutter tidligere havde den yngste af de to mænd, der slæbte ham hen til Jaguaren, været nødt til at slå staklen lidt for at få ham til at tie stille. Men da han var blevet sat ind på førersædet med sikkerhedsselen spændt, havde det dog ikke været muligt at lukke munden på ham. Da han havde set håndjernene og benzindunken, som de havde taget fra bagagerummet.

Da det var gået op for ham, hvad de havde i sinde.

“Jeg havde ikke troet, at han ville larme så meget,” sagde den ældre mand.

“De larmer altid meget.” Den yngre mand snøftede og smilede. “Du plejer jo ikke at være her til den her del, vel?”

“Ikke, hvis jeg kan blive fri.” Den ældre mand stak hænderne dybt ned i lommerne på sin oilskinsjakke og kiggede op i trækro-
nerne. Træerne stod tæt rundt om den lille lysning. Dagslyset var
allerede ved at forsvinde, og temperaturen faldt hurtigt.

Den yngre mand smilede. “Bare rolig, her skal nok snart blive
varmt.” Han åbnede Jaguarens bagdør og begyndte at hælde
benzin ind på bagsædet.

Manden, der var lænket til rattet med håndjernene, kastede sig
frem og tilbage på forsædet, håndjernene skramlede mod rattets
valnøddetræ, og hans spyt landede på instrumentbrættet og forru-
den. Han begyndte at råbe, tiggede manden med benzindunken
om at holde op. Han fortalte ham, at han havde familie, fortalte
ham deres navne. Han sagde: “Du behøver ikke at gøre det her.”
Så: “For fanden da!” og “Vil du ikke nok lade være ...”

Den ældre mand krympede sig, som om han havde en slem hoved-
pine, og bad sin kollega om at lukke bildøren. For at dæmpe den
forbandede larm en smule. Den yngre mand gjorde, som han havde
fået besked på, smed den tomme benzindunk ind i bagagerummet
igen og gik så hen og tilbød sin arbejdsgiver en cigaret. Han tog
ikke imod den, men den yngre mand tog alligevel sin Zippo frem
og tændte en af sine egne.

“Er du så glad?”

Manden i oilskinsjakken nikkede. “Jeg skulle bare lige have styr
på detaljerne. Tøjet, du ved. Smykkerne og alt det der.”

Den yngre mand nikkede hen mod bilen. “En skam med dit ur.”

Den ældre mand kiggede ned på mærket fra armbåndsuret, som
var blegt mod Barbados-solbrændtheden. “Det er jo bare ... ting,
ikke?” Han trak på skuldrene. “Ure, biler, hvad har vi. Det bety-
der jo ikke noget, når alt kommer til alt. Det vigtige er at være i
live, ikke?”

Den yngre mand sugede røg ned i lungerne og pustede den så ud
mellem tænderne. Han tog to hurtige hvæs mere og knipsede skoddet
ind mellem træerne. Så sagde han: “Nå, skal jeg få det overstået?”

Han tog lighteren frem igen og tog en klud op ad den anden

lomme, som han snoede mellem fingrene, mens han gik tilbage mod bilen.

Manden i Jaguaren græd nu, mens han hamrede hovedet mod sideruden. Hans stemme var hæs og brudt og kunne kun høres i det korte stykke tid, det tog at åbne døren, tænde lighteren og smide den brændende klud om på bagsædet. Det tog kun et par sekunder, men det var nemt nok at høre, hvad der blev sagt.

Navnene igen. På hans kone og søn.

De blev kun sagt for hans egen skyld denne gang, og han gentog dem med lukkede øjne, indtil de blev siddende i halsen på ham på grund af røgen.

De to mænd gik hen mod træerne igen og så på sikker afstand ilden få fat. Inden der var gået halvdet minut, var ruderne knust, og skikkelsen på forsædet var ikke andet end en silhuet.

“Hvor har du tænkt dig at tage hen?”

Den ældre mand sparkede let i mulden med spidsen af sin sko. “Hvorfor tror du, det er noget, du bør vide?”

“Jeg spurgte bare.”

“Tja. Bare tænk på alt det ligegyldige lort, du kommer til at bruge dine penge på.”

“Dine penge, mener du vel.”

“Det har du ret i. Det sker vel ikke så tit? Hvor mange gange er du blevet betalt to gange for det samme stykke arbejde?”

“Jeg har aldrig udført et stykke arbejde, der bare mindede om det her —”

Det var på det tidspunkt, der gik ild i benzintanken, og den sprang i luften ...

Kort tid efter vender de om og går tilbage til det sted, hvor den anden bil holder parkeret; væk fra lydene, som er begyndt at give ekko i lysningen efter de døde sekunder. Vinden og bladene og grenene, der knager. Knitren og syden, mens flammer fortærer kød og læder.

Små hundrede meter fra hovedvejen stopper den ældre mand og ser op. “Hør ...”

“Hvad?”

Han venter og peger så, da han hører lyden igen. “En spætte. Kan du høre den?”

Den yngre mand ryster på hovedet.

“Nok en flagspætte. Det er den mest almindelige.”

De begynder at gå igen, det bliver mørkere og mørkere i skoven for hvert minut, der går.

“Hvor ved du den slags fra?”

“Fordi jeg læser,” siger den ældre mand. “Bøger, blade, hvad som helst. Du skulle prøve det.”

“Ja, du får vel masser af tid nu, ikke?” Den yngre mand nikker i retning af bilen. Flammehavet er mere end to kilometer fra dem, men det kan stadig ses gennem vildnisset af egetræer og kæmpestore bøgetræer. “Du kan læse om de skide spætter så længe, du lyster. Nu, hvor du er død ...”

Første del
ET GODT TRICK

ET

Anna Carpenter havde kun fået sushi én gang før, da en fyr, som hun havde gået ud med i cirka fem minutter, havde prøvet at imponere hende, men det her var første gang, hun havde været et af de steder med et samleband, der kørte rundt. Hun syntes, det var smart, at man fik mulighed for at se på maden, før man kastede sig ud i det, og det gjorde ikke noget, hvis man lod det køre forbi fire-fem gange, mens man besluttede sig, for det var alligevel koldt.

Djævelsk udspekulerede, de japanere ...

Hun tog en tallerken med *nigiri* med laks fra båndet og spurgte manden, der sad ved siden af hende, om han ville række hende soyasaucen. Han skubbede den hen til hende med et smil og tilbød hende så *wasabien*.

“Ellers tak, det er det, der er helt vildt stærkt, ikke?”

Manden sagde, at det bare gjaldt om ikke at overdrive det, og hun sagde, at det turde hun ikke, at hun nærmest var novice, når det handlede om at spise rå fisk.

“Har du frokostpause nu?” spurgte manden.

“Ja. Og du?”

“Tja, jeg er min egen chef, så jeg plejer faktisk at snyde mig til en lidt lang en af slagsen, hvis jeg skal være helt ærlig.” Med stor ekspertise tog han noget, der lignede en lille postej fra sin tallerken, og dypede den i noget sauce. “Arbejder du i nærheden?”

Anna nikkede med munden fuld af ris og brummede et “ja”.

“Hvad laver du?”

Hun sank. “Jeg er bare vikar,” sagde hun. “Og prøver ikke at dø af kedsomhed.”

Der dukkede en tjener op bag hende med en flaske vand, hun havde bestilt, og da han var gået igen, var hun og manden, der

sad ved siden af hende, blevet fremmede over for hinanden igen. Anna syntes, at det var lige så akavet at genoptage deres samtale, som han tydeligvis syntes, og der var ingen af dem, der havde brug for noget af det tilbehør, der stod ved siden af den anden.

De spiste og smilede til hinanden. Kastede et blik på hinanden og kiggede væk igen. Et nik fra en af dem, når noget smagte specielt godt.

Han var midt i eller sidst i trediverne – omkring ti år ældre end hende – og han så godt ud i et skinnende blå sæt tøj, som sikkert havde kostet det samme som hendes bil. Han havde et skævt smil og havde overset et sted lige under adamsæblet, sidst han havde barberet sig. Han så ud, som om han trænede, men ikke for meget, og hun regnede med, at han ikke var typen, der brugte mere fugtighedscreme, end hun gjorde.

Han sad stadig ved siden af hende, da hun var færdig med at spise.

“Det kan være, jeg skulle tage mod til mig og prøve *wasabien* næste gang,” sagde hun.

“Undskyld?” Han kiggede på hende med påtaget overraskelse, som om han havde glemte, at hun var der.

Den hoppede Anna overhovedet ikke på. De sidste ti minutter havde hun udmærket været klar over, at han var færdig med at spise. Hun havde set stablen af tomme tallerkener ved siden af ham, havde set ham hælde en kop grøn te op, og hun havde været helt klar over, at han ventede på, at hun skulle blive færdig med at spise.

Hun lænede sig helt hen til ham. “Vi kunne tage på hotel.”

Denne gang var overraskelsen ægte nok. Han havde ikke forventet, at det ville være hende, der tog det første skridt. Han åbnede munden og lukkede den igen.

“Siden du kan snyde dig til en lang frokostpause.”

Han nikkede, men var ikke i stand til at se hende i øjnene.

“Skal vi ikke finde ud af, hvor meget du i *virkeligheden* elsker at spise sushi?” Det var bevidst vulgært, og hun kunne mærke,

at hun rødmede, da hun sagde det, men hun kunne med det samme se, at det havde virket.

Han mumlede et “For satan da!” samtidig med, at hans skæve smil blev til et dumt grin. Han vinkede tjeneren over, pegede på Annas tomme tallerkener såvel som på sine egne for at indikere, at han ville betale for dem begge to.

Det tog fem minutter at gå hen til hotellet, som gemte sig bag Kingsway og lå i bekvem afstand fra Holborn undergrundsstation og et velassorteret apotek. Det var lige en smule bedre end Travelodge uden at være spild af penge.

Han tog sin pung frem, mens de gik hen mod receptionen.

“Jeg er ikke luder,” sagde Anna.

“Det ved jeg godt.”

“Jeg kan sagtens betale halvdelen af værelset.”

“Det er lige meget,” sagde han. “Du sagde jo, at du er vikar, så ...”

“Fint, så siger vi det.” Hun kiggede den unge mand bag skranken i øjnene. Han nikkede høfligt, og så kiggede han væk, da han fornemmede, at han ikke skulle lade sig mærke med, at han havde set hende før. “Hvis du *brænder* efter at bruge penge, kan du jo købe en flaske et eller andet til os,” sagde Anna, hvorpå hun vendte sig og gik gennem lobbyen.

Da de var i elevatoren, spurgte han endelig, hvad hun hed.

Hun rystede på hovedet. “Ingrid ... Angelina ... Michelle. Det, du tænder mest på. Det er mere spændende på den måde.” Hun lukkede øjnene og stønnede lavmælt, da han strøg hende over bagdelen.

Da elevatoren standsede på første sal, sagde han: “Jeg hedder Kevin.”

Værelset var større, end hun havde regnet med – et pænt stort dobbeltværelse – og hun regnede med, at han havde flottet sig, hvilket af en eller anden mærkelig årsag gjorde, at hun fik ondt af ham.

“Pænt,” sagde han, mens han tog jakken af.

Hun gik direkte ud på badeværelset. “Jeg er tilbage om lidt,” sagde hun.

Hun sendte sms'en, mens hun tisede, og så stillede hun sig foran spejlet og rettede på makeuppen. Hun kunne høre, at han bevægede sig på den anden side af døren, kunne høre sengefjedrene, der gav sig, og forestillede sig, at han satte sig og småhoppede på madrassen, mens han afprøvede den som en anden gigolo i en tv-serie, mens smilet stadig var klistret til hans ansigt.

Da hun kom ud, sad han på sengekanten iført boksershorts og med hænderne i skødet.

“Nå, hvor er sushien så?” spurgte han.

“Skal vi ikke have en drink først?”

Som på kommando bankede det på døren, og han nikkede hen mod den. “De havde ikke noget champagne,” sagde han. “Så jeg købte noget mousserende vin. Det koster faktisk mere eller mindre det samme ...”

Anna skyndte sig hen til døren og åbnede den. Så vendte hun sig om og så Kevin blive bleg og hans ansigt falde sammen, da hans kone trådte ind i værelset.

“Pis,” sagde han, mens han med den ene hånd dækkede for sin hastigt forsvindende erektion og med den anden ledte efter sin skjorte og sine bukser.

Kvinden kiggede på ham fra døråbningen, mens hun krampagtigt holdt sin taske foran maven. Så sagde hun: “Dit ynkelige røvhul.”

“Det var altså *hende*, der samlede *mig* op.” Han pegede i Annas retning. “Jeg spiste bare frokost, og den der ... *sæk* ...”

“Det ved jeg,” sagde hans kone. “Og hun tvang dig herhen mod din vilje, ikke?”

“Tænk, at du gjorde det. At du arrangerede det.”

“Kan du ikke forstå, at jeg ikke *stolede* på dig?”

Anna prøvede at klemme sig forbi mandens kone, så hun kunne komme hen til døren. “Jeg vil lade jer være alene.”

Kvinden nikkede kort og flyttede sig, så Anna kunne komme forbi. “Pengene er allerede sat ind på dit firmas konto,” sagde hun.

“Okay, tak ...”

“Din dumme kælling,” råbte Kevin. Han kæmpede stadig med at få bukserne på og var ved at falde, indtil han fandt en kommode at støtte sig til.

Anna åbnede døren.

“Og du skal ikke tro, at du er noget. Det var kun, fordi du selv tilbød det.”

Konen havde tårer i øjnene, men det lykkedes hende stadig at se både medlidende og rasende ud. Det virkede på Anna, som om begge dele var møntet lige så meget på hende som på kvindens mand.

“Så smutter jeg,” sagde Anna.

Hun gik hurtigt ud på gangen, mens Kevin begyndte at råbe igen, og hun krympede sig, da døren smækkede bag hende. Hun gik hurtigt forbi elevatoren og tog trappen ned i lobbyen to trin ad gangen.

Hun prøvede at lade være med at tænke på hans ansigt og hans blege, hårløse krop og de ting, han sikkert havde troet, at de skulle gøre.

De ord, han havde råbt efter hende.

“Du narrer dig selv, skat,” havde han sagt, “hvis du tror, du ikke er en luder.”

I undergrundsbanen på vej tilbage til Victoria, samlede Anna et slidt *Metro* op og forsøgte at læse. Gjorde alt, hvad hun kunne, for ikke at tænke på eftermiddagens arbejde.

Du narrer dig selv ...

Hun vidste godt, at den mand, hvis ægteskab hun sandsynligvis havde ødelagt, havde fuldstændig ret på mere end én måde. At næsten alt, hvad hun foretog sig, var forkert. Hun havde set nogle af de mere prangende hjemmesider og vidste, hvordan

nogle af de større og bedre bureauer tog sig af den mere radikale ende af “ægteskabelige undersøgelser”. Der var altid mindst to detektiver involveret i honningfældeoperationerne. Detektivens sikkerhed var altid det vigtigste. Der var skjulte kameraer og mikrofoner og hemmelige signaler, der var aftalt på forhånd.

Helt klart.

For sit indre blik kunne hun se, hvor hånlig Frank så ud, høre hans ru stemme, der var tyk af sarkasme.

“Hvorfor skrider du så ikke bare og begynder at arbejde for et af de *større og bedre* bureauer?”

Hun forestillede sig, hvordan hun roligt gav igen. Hvordan hun uden videre sagde, at det ikke var usandsynligt, at det var lige præcis det, hun snart ville gøre. Men sandheden var, at selv hvis hun var gået ind på sushirestauranten med bevæbnet backup, en skjult båndoptager og en kuglepen fyldt med syre gemt i trusserne, ville hun ikke have haft det bedre med det, hun gjorde.

Den retning hendes liv var på vej i.

Penge kunne måske have hjulpet lidt, have gjort hendes ubehag mindre, men dem var der heller ikke ret mange af. En af de få gange, hvor Frank Anderson ikke havde været hverken vred eller sur eller urimeligt fornærmende, havde han prøvet at forklare Anna den finansielle situation.

“Jeg ville gerne betale dig lidt mere,” havde han sagt og i et kort øjeblik næsten lydt, som om han faktisk mente det. “Det ville jeg *virkelig* gerne, men se dig omkring. Alt er gået helt ad helvede til i specialbrancher som vores, og finanskrisen kradser i dén grad. Det er du vel klar over?”

Anna havde overvejet at minde Frank om, at hun faktisk havde en uddannelse i økonomi, men hun havde et godt bud på, hvor samtalen så ville ende.

“Hvorfor smutter du så ikke bare hen til den fisefornemme bank?”

Det var et spørgsmål, det var svært at svare på.

Fordi du gav mig nogle løfter. Fordi jeg troede, at det her ville være en udfordring. Fordi jeg var ved at kede mig ihjel ved at lege med andre menneskers penge, og du sagde, at hvis der fandtes et job, der aldrig var forudsigeligt, der altid var interessant, så var det det her.

Fordi det at gå tilbage igen er at give op.

Anna tænkte tilbage på den dag, hvor hun havde ringet til F.A. Efterforskning, spændt på grund af den annonce, hun havde set i lokalavisen; usandsynligt entusiastisk og helt våd bag ørerne. Halvandet år og et helt liv siden. Hvad fanden havde hun troet, at hun foretog sig, da hun forlod et godt betalt job, venner og kolleger for ... *det her?*

Ti pund i timen for at lave te og føre regnskab for Frank. For at tage telefonen og lægge an på mænd, som ikke kunne holde den i bukserne.

Men alligevel, på trods af den måde, tingene var endt på, vidste Anna, at hendes instinkt havde været rigtigt, at der ikke havde været noget i vejen med hendes plan. Hvor mange mennesker sad ikke fast, for bange til at lave om på tingene, lige meget hvor meget de længtes efter det?

Hvor mange lod sig ikke bare nøje med det job, de partnere, det *liv*, de havde fået?

Hun havde bare ønsket sig noget andet. Hun havde troet, at hun ved at hjælpe andre kunne hjælpe sig selv. At det i det mindste ville forhindre hende i at ende som en af de surt udseende forretningskællinger, der dagen lang klappede forbi hende i deres Jimmy Choo-sko. Og, ja, hun havde troet, at det måske ville være lidt mere spændende end aktiehandel og røvsyge hedgefonde.

Hun havde stukket sig selv blår i øjnene.

Ligesom hun havde gjort, dengang hun havde taget brochuren om at komme i hæren, eller dengang hun i hele fem minutter havde overvejet en karriere inden for politiet. For halvandet år siden havde flere af hendes venner beskrevet hendes radikale kar-

riereskift fra bankrådgiver til privatdetektiv som “modigt”. “Du er modigere end mig,” havde Angie, som var visitationssygeplejerske, sagt. Rob, der var lærer på en barsk skole i Nordlondon, havde nikket. Anna havde dem mistænkt for at mene “dummere”, men hun var alligevel blevet glad for complimenten.

Men soldat? Politibetjent? *Det* var hun i hvert fald ikke modig nok til ...

Anna rejste sig op, da toget kørte ind på Victoria, og fik øjenkontakt med den kvinde, der havde siddet over for. Hun prøvede ihærdigt at smile, men blev nødt til at kigge væk, pludselig og uden nogen god grund overbevist om, at kvinden havde regnet hende ud. Kunne se, hvad hun var.

Hun følte sig anspændt og svimmel, da hun kørte op til gadeniveau i elevatoren. Desperat efter at komme tilbage til kontoret og skifte. Hun ville smide de åndssvage hæle, *hun* klaprede rundt i, og have sine gummisko på igen. Hun ønskede, at dagen var forbi, og at mørket ville svøbe sig om hende. Hun ville drikke og sove. Det var ikke, før hun nåede hen til tælleapparatet og rodede rundt efter sit Oyster-kort, at det gik op for hende, at hun gik med en sammenkrøllet side af *Metro* i hånden.

Kontoret lå klemt inde mellem et renseri og et spillelokale, en krakeleret brun dør med en snavset rude. Da Anna stak hånden ned i sin taske efter nøglen, kom en kvinde, der havde stået og ventet henne ved kantstenen, hen mod hende. Hun var i fyrrerne og havde et vildt udtryk i øjnene.

Anna gik et halvt skridt baglæns. Gjorde sig klar til at sige “nej”. Det typiske London-svar.

“Er du detektiv?” spurgte kvinden.

Anna kiggede bare på hende. Nej, ikke vildt, tænkte hun. *Desperat.*

“Jeg så jeres annonce, og jeg har brug for lidt hjælp med noget, så ...”

Der var ikke noget lys, der skinnede ud gennem ruden i døren, så Anna regnede med, at Franks frokostdrink var blevet til flere.

Han havde sikkert viderestillet alle opringninger til F.A. Efterforskning til sin mobil, og han ville næsten med sikkerhed ikke vise sig mere den dag.

“Ja,” sagde Anna. “Det er jeg.” Hun tog nøglerne frem og gik hen mod døren. “Kom med op.”

TO

Hvis de havde siddet ved siden af hinanden eller kigget på hinanden hen over bordet i et afhøringslokale, ville den afgørende forskel på de to mænd måske ikke have været iøjnefaldende. Ikke for den uopmærksomme tilskuer i hvert fald. Hvis en af dem ikke havde befundet sig på anklagebænken og den anden i vidnesranken, ville det have været svært at sige, hvem der var politibetjent, og hvem der var morder.

De var begge iført jakkesæt og virkede ubehageligt til mode over det. De sad begge to nogenlunde stille, og det meste af tiden kiggede de lige frem for sig. De virkede begge to fattede nok, og selv om det kun var den ene af dem, der talte, gav de begge indtryk af, at der foregik en hel del bag den rolige facade, når man kiggede på deres ansigter i mere end et kort øjeblik.

De så begge to farlige ud.

Manden i vidnesranken var et godt stykke oppe i fyrrerne. Han var tætbygget og rundrygget med mørkt hår, der var lidt mere gråt i den ene side end i den anden. Han talte langsomt. Han gjorde sig umage med kun at sige lige præcis det, han skulle, da han aflagde vidnesbyrd, og han valgte sine ord med omhu, men uden at det kom til at ligne tvivl eller tøven.

“Og De var slet ikke i tvivl om, at det var mord?”

“Overhovedet ikke.”

“De har fortalt, at den anklagede var ‘afslappet’, da han blev afhørt første gang. Ændrede hans fremtoning sig, da De afhørte ham, efter at han var blevet anholdt?”

Kriminalkommissær Tom Thorne beskrev de fem afhøringer, han havde forestået af manden, der var for retten, mens han gjorde sit bedste for kun at se på anklageren. Men det lykkedes ham ikke helt. To eller tre gange kastede han et blik på ankla-

gebænken og fik øje på Adam Chambers, der stirrede tilbage med tomme øjne og uden at blinke. En enkelt gang kiggede han i et par sekunder op på tilskuerrækkerne, hvor familien til den unge kvinde, Chambers havde myrdet, sad. Han så håbet og raseriet i Andrea Keanes forældres ansigter. Hænderne, der krampagtigt holdt fast i andres hænder eller lå dirrende i skødet og krammede våde papirservietter.

Thorne så en gruppe mennesker, der var forenet i deres sorg og vrede, og for hvem retfærdigheden – hvis den skulle blive udmålt til deres fordel – ville blive ægte og hudløs. Retfærdighed, eller en form for retfærdighed, for en attenårig pige, som Thorne med sikkerhed vidste var død.

På trods af at liget aldrig var blevet fundet.

“Kommissær Thorne?”

Hans stemme lød rolig under resten af vidneforklaringen, hvor han gentog datoer og tidspunkter, navne og steder, de detaljer han håbede ville lagre sig i jurymedlemmernes hukommelse og hjælpe dem med at gøre det nødvendige, lige så effektivt som de dyrebare, fældende lyse hår, løgnene, som var blevet afsløret af mobiltelefondata og en piges smilende ansigt på et billede, der var taget, kun få dage før hun blev slået ihjel.

“Tak, kommissær. De må gerne gå ned og sætte Dem.”

Thorne stak sin notesbog i jakkelommen igen og gik ned fra vidnesranken. Han gik langsomt hen mod dørene bagest i rets-salen, mens en fingerspids bevægede sig frem og tilbage over det lille, lige ar på hans hage. Da han nærmede sig skikkelsen på anklagebænken, bevægede hans øjne sig også.

Han tænkte:

Jeg vil aldrig se dig mere ...

Ikke i kød og blod, selvfølgelig ikke det, for du vil være låst inde, gudskelov, der hvor du vil blive gammel. Du vil have øjne i nakken og kunne mærke din store hjerne blive til mos og holde dig gode venner med mænd, som ikke ville gå af vejen for at skære dig op, hvis du kigger på dem på en forkert måde. På grund af det, du

er. Jeg vil ikke se dig om natten. Jeg vil ikke have, at du lusker rundt på steder, hvor du ikke er ønsket, og generer mig. Dit selvtilfredse ansigt og dit hase "ingen kommentarer", der valser ind i mine drømme ...

Da Thorne gik forbi anklagebænken, vendte han ansigtet mod Adam Chambers. Han stoppede op et sekund eller to. Han fangede mandens blik og fastholdt det.

Så blinkede han.

Thorne kørte tilbage til Hendon sammen med politiassistent Samir Karim. Som sagens bevisansvarlige var det Karims ansvar at sørge for beviskæden og for, at ingen af de væsentligste beviser blev kompromitteret.

En hårbørste. En mobiltelefon. Et glas med Andrea Keanes fingeraftryk.

Det var en typisk februar dag, der for Thornes vedkommende var begyndt med, at han havde skrabet frost af sin forrude med et cd-cover, men han åbnede alligevel vinduet og lænede sig ind mod det, mens bilen langsomt bevægede sig ud af London i den tætte trafik. Over larmen fra den kolde luft, der blæste ind gennem vinduet, kunne han høre Karim sige, hvor godt han havde klaret det. At der ikke var mere, han *kunne* have gjort. At den var så godt som hjemme.

Thorne håbede, politiassistenten havde ret. Det gav sig sely, at anklagemyndigheden måtte være ret overbevist om, at de ville vinde sagen, når de gik i retten uden det mest afgørende bevis. Desuden havde Thorne og resten af holdet gjort alt, hvad de var blevet bedt om. De havde arbejdet hårdere end nogensinde før for at bevise de tre ting, der var afgørende for at opnå en dom i en sag uden lig.

At Andrea Keane var død.

At hun var blevet myrdet.

At hun var blevet myrdet af Adam Chambers.

Andrea Keane var forsvundet otte måneder tidligere efter en

judotime i en idrætshal i Cricklewood. Adam Chambers, som havde en fortid med voldelige, seksuelle overfald, havde været hendes træner. Da han i første omgang var blevet udspurgt, nægtede han at have set Andrea efter timen, men senere, da der var blevet fundet kriminaltekniske beviser i hans lejlighed, havde han indrømmet, at hun havde været der flere gange tidligere. Mens Thorne og hans hold gik i gang med at opbygge en sag mod ham, var Chambers blevet ved med at påstå, at han ikke havde set Andrea den aften, hun forsvandt. Han påstod, at han var taget direkte hjem til sin kæreste efter judotimen. Det var et alibi, som kæresten bekræftede, indtil mobildata beviste, at Chambers havde ringet til hende fra sin egen lejlighed den aften. Så ændrede han forklaring. Andrea *var* kommet forbi efter judotimen, sagde Chambers, men hun havde kun fået en enkelt drink, før han havde sagt til hende, at hun blev nødt til at gå. Hun havde været ret følelsesladet, forklarede Chambers dem, og havde råbt og skreget ad ham på grund af hans kæreste.

Han havde lænet sig ind over bordet i et afhøringslokale på Colindale Politistation med et sjofelt grin, som Thorne sent ville glemme.

Og havde sagt: “Hun var vild med mig. Hvad kan man gøre?”

Fra det øjeblik, hvor han og hans kæreste var blevet sigtet og forsvarerne fundet, havde Chambers ændret taktik. Den overstadige brovten var blevet afløst af en tvær modvilje mod at samarbejde og med Karl Smart-remsen på to ord:

Ingen kommentarer.

Det gav et sæt i Thorne, da Karim dyttede og bandede ad en cyklist, som var kørt over for rødt foran ham. Karim drejede hovedet og kiggede på Thorne. “Ja, den er hjemme,” sagde han igen. “Uden tvivl.”

“Hvad er oddsene så?” spurgte Thorne.

Karim rystede på hovedet.

“Kom nu, du skal ikke bilde mig ind, at du ikke har regnet dem ud.”

Karim var lidt af en spiller, og han tog ofte imod væddemål om udfaldet af en stor sag. Officielt var det ikke velset, men de fleste overordnede vendte det blinde øje til. Det skete endda i ny og næ, at en af dem selv væddede.

“Spild af tid,” sagde Karim. “Oddsene imod er *alt* for høje. Og hvem ville også spille på dem?”

Thorne vidste, hvad hans kollega mente. I en sag som den her med en anklaget som Adam Chambers var der ingen, der ville vædde på – eller ville ses vædde på – en frifindelse.

Der var ingen, der havde lyst til at udfordre skæbnen.

Karim lavede en trommehvirvel på rattet. “Den er stensikker, den her. Stensikker.”

Da der var kommet fart i efterforskningen, og de indirekte beviser var begyndt at hobe sig op, var Thorne gået i gang med at bevise, at Andrea Keane var død. Hvert eneste hospital i byen blev tjekket. Uidentificerede lig blev undersøgt igen og udelukket. Telefondata og økonomiske optegnelser blev nøje undersøgt, optagelser fra overvågningskameraer blev gransket, og rejseselskaberne leverede dokumentation, der beviste, at Andrea ikke havde forladt området frivilligt. Mens en stor eftersøgning stadig var i gang over hele landet, og alle sociale netværkssider blev overvåget dag og nat, lavede en kriminalpsykolog en detaljeret og troværdig profil af en ung kvinde med ambitioner.

En, som lagde planer for sin fremtid.

En, som ikke havde nogen grund til at forsvinde eller tage livet af sig.

Man havde selvfølgelig gjort brug af medierne, men som det så ofte var tilfældet, havde de været til mere besvær end gavn. De havde spildt både tid og kræfter på at undersøge masser af “observationer” af Andrea, som folk havde ringet til politiet med hver eneste uge, når der var blevet appelleret til offentligheden i fjernsynet eller i aviserne. Hvert eneste tip, inklusive dem, der kom fra andre lande, skulle tjekkes grundigt og afvises, men det havde ikke forhindret Chambers’ advokater i at

slå ned på dem. Og det havde ikke forhindret hans aggressive kvindelige advokat i at tillade sig at påstå, at når Andrea stadig blev set med jævne mellemrum, ville det være fuldstændig latterligt at dømme nogen for mordet på hende.

Thorne havde stået fast. Han havde henledt jurymedlemmernes opmærksomhed på den grafiske “Sandsynligvis Død”-fremstilling – et fjorten sider langt dokument, der beskrev hver eneste undersøgelse, der var blevet foretaget til støtte for påstanden om, at Andrea Keane ikke længere var i live. Han havde viftet med sin kopi af den, mens han havde set hårdt på Chambers’ advokat, og sagt, at det var fuldstændig latterligt at tro, at Andrea Keane *ikke* var blevet myrdet.

Han havde lagt dokumentet fra sig igen så roligt som muligt, bevidst om bevægelsen, lyden af et halvkvalt hulk eller grynt fra tilskuerrækkerne. Han havde holdt øjnene rettet mod fremstillingen, havde sunket med besvær, da de fandt den fremhævede punktstilling i den kliniske psykologs rapport:

Håb og stræben

- Den savnede pige blev beskrevet af venner som “glad” og “livlig”, etc.
- Hun ledte efter en lejelejlighed.
- Hun var ved at uddanne sig til sygeplejerske.

“Sæt noget musik på, Sam.”

Karim lænede sig frem og tændte radioen. Den var indstillet på Capitol, og Karim begyndte straks at nikke i takt til et eller andet åndsforladt remix. Thorne overvejede at gøre sin overordnede status gældende, men besluttede sig for, at han ikke gad. I stedet lukkede han øjnene og lod dem forblive lukkede, mens han lukkede musikken ude, lukkede alt ude, resten af vejen nordpå.

Da de endelig kørte ind på parkeringspladsen ved Peel Centre, var det næsten frokosttid. Mens Thorne gik hen mod Becke House og prøvede at beslutte, om han turde gå i kantinen, eller

om han skulle spise frokost på The Oak, fortalte en betjent, der var på vej ud, at der var en, der sad og ventede på ham.

“En privatdetektiv.”

“Hvad?”

“Held og lykke.”

Betjenten syntes tydeligvis, at det var usandsynligt morsomt, og at Thornes reaktion bare gjorde det endnu sjovere: Et støn og ludende skuldre, da Thorne, meget lidt entusiastisk, fortsatte op ad trapperne og ind i foyeren i Becke House.

Thorne fik straks øje på sin gæst og gik hen mod ham. Han var i halvtredserne og usoigneret, en symfoni i brunt og beige med fedtet hår og snøresko, indbegrebet af Thornes fordomme om triste små mænd, der kørte Cavalier, og hvis levebrød bestod i at stikke næsen i andre menneskers liv.

“Jeg er kommissær Thorne,” sagde han.

Manden kiggede forvirret op på ham. “Og?”

“Du er da vist ikke en ret god politibetjent, hvad?”

Thorne vendte sig om, da han hørte stemmen fra den anden ende af foyeren. Han så en ung kvinde, der tog et skridt hen mod ham, mens hun rødmede.

“Jeg tror, det er mig, du leder efter.”

Thorne løsnede instinktivt sit slips. “Undskyld.” Han kunne fornemme, at manden, han havde talt med, grinede smørret bag hans ryg. “Jeg har været i retten hele morgenen, så ...”

“Blev du frikendt?”

Thorne stirrede bare på hende, mens hun blev endnu mere rød i hovedet.

Hun mumlede: “Undskyld, dårlig joke” og gav ham et visitkort. “Jeg hedder Anna Carpenter, og –”

Thorne tog imod visitkortet uden at se på det og pegede på den låste dør. “Lad os gå op på mit kontor.” Han kørte sit id-kort gennem skanneren og gav fingeren til den betjent, der stod bag skranken og stadig klukkede, da Thorne viste Anna gennem døren.